

идеи, то нещастията, ако са не унищожатъ съжсѣмъ, щатъ баремъ да са умалатъ, и хората ще бждатъ принудени да обвиняватъ за своите несполуки само себѣ си. Но да оставиме това. Ние видѣхме вече, че Кирилъ и Методии сж са грижиле не само за своятъ народъ, но и за неговите братия; ние видѣхме вече, че Методии е благословилъ даже и своите неприатели и гонители; най-послѣ, ние видѣхме вече, че Кирилъ е заборавилъ себѣ си и пожертвоваъ е и силите си, и умътъ си, и дарованията си, и здравето си на своите ближни и на тѣхното духовно развитие. А изъ сичкото това ние ще да извлѣчеме такова заключение.

Сѣки отъ насъ, който уважава дѣятелността на нашите равноапостолни братия и за когото думите „братство и човѣколюбие“ не сж празни звукове, е длженъ да научи незнающите, да просѣти слѣпите и да внуши свѣтли и честни идеи на малодушните; сѣки отъ насъ, който са нарича човѣкъ и който почита имената на Кирила и Методия, трѣба да уважава другите народности тажщо, както уважава и своята; най-послѣ, сѣки отъ насъ, който са нарича бжлгаринъ и който е праунукъ на пжрвите бжлгарски християне, които сж обезсмъртили имената на солунските братия, е длженъ да обогати умътъ си, да просвѣти духътъ си, да облагороди сърцето си, да искорѣни изъ себѣ си сѣка една дива страсть и да рѣче: „Началото, което бѣше положено отъ великите апостоли, е принесло вече изобилни плоди.“ И така, вѣчная памѣтъ на нашите равноапостолни братия Кирилу и Методию!
